

ΕΤΟΣ 61οv

7 Ιουλίου 2013

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 27 (3136)

ΤΟ ΕΝΔΥΜΑ ΤΗΣ ΥΙΟΘΕΣΙΑΣ

Μετά την πτώση τους οι Πρωτόπλαστοι ένιωσαν ότι ήταν γυμνοί. Καί ο Θεός γιά νά καλύψει τή γύμνια τους τούς έδωσε «δερματίνους χιτώνας καί ένέδυσεν αυτούς» (Γεν. 3,3.21). Πρίν από τήν πτώση, ένώ ήταν γυμνοί, δέν ντρεπόντουσαν. Διότι τούς σκέπαζε ή χάρη, τό ένδυμα του Θεοῦ. Μέ τήν άνυπακοή έχασαν τό ένδυμα τής χάριτος καί ντύθηκαν μέ τή ντροπή τής άμαρτίας.

Άπό αύτή τή ντροπή ο Θεός θέλησε νά τούς άπαλλάξει, κινούμενος άπό εύσπλαχνία καί έλλεος. Αύτή ή άπαλλοαγή όμως έγινε σταδιακά. Πρώτα τούς έδωσε τό νόμο τής Π.Δ. μέ τόν Μωυσή καί στη συνέχεια, όταν ήλθε ο κατάλληλος καιρός, τούς έδωσε τό νόμο τής Κ.Δ., τό ευαγγέλιο τής χάριτος μέ τόν Χριστό.

Ο Μωσαϊκός νόμος μάς προετοιμάζει νά ένδυθοῦμε τόν Χριστό

Ο άπόστολος Παῦλος γράφει ότι, πρίν άποκαλυφθεί ή πίστη στον Χριστό, έδωσε ο Θεός τίς έντολές του παιλαιού νόμου (του Μωυσή) μέ σκοπό νά φρουρήσει καί νά έμποδίσει τούς άνθρώπους άπό τή διάπραξη περισσότερων καί μεγαλύτερων άμαρτημάτων. Γι' αύτό «υπό νόμον έφρουρούμεθα» (Γαλ. 3,23) μέχρι νά έλθει στον κόσμο ο Χριστός καί νά μάς άποκαλύψει τή σωζουσα πίστη στο όνομά Του.

Αυτό σημαίνει ότι ο νόμος μάς εκπαίδευε, «παιδαγωγός ήμών γέγονε» (στ. 24), νά άποκτήσουμε συνείδηση των άμαρτιών μας καί νά άποφύγουμε τήν άγνοια, τήν άδιαφορία καί τήν πάρωση. Όστε όταν έλθει ο Χριστός νά είμαστε έτοιμοι νά τόν άποδεχθοῦμε καί νά ένδυθοῦμε τή δικαίωση μέσω τής έν Χριστώ πίστεως, «ίνα εκ πίστεως δικαιωθώμεν» (στ. 24). Ο νόμος τής Παλαιάς Διαθήκης ήταν ένδυμα μετανοίας, βάπτισμα μετανοίας γιά νά θυμηθοῦμε καί τά λόγια του Τιμίου Προδρόμου: «Έγώ μέν έβάπτισα ύμäs έν ύδατι» (Μκ. 1,8), δηλ. βάπτισμα μετανοίας (στ. 4).

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Γαλ. γ' 23 - δ' 5)

Κληρονόμοι τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ

Ἄδελφοί, πρὸ τοῦ ἐλθεῖν τὴν πίστιν ὑπὸ νόμον ἐφρουρούμεθα συγκεκλεισμέ-
νοι εἰς τὴν μέλλουσαν πίστιν ἀποκαλυφθῆναι. Ὡστε ὁ νόμος παιδαγωγὸς
ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστόν, ἵνα ἐκ πίστεως δικαιωθῶμεν· ἐλθούσης δὲ τῆς πίστεως οὐκέτι
ὑπὸ παιδαγωγόν ἔσμεν. Πάντες γὰρ υἱοὶ Θεοῦ ἐστέ διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ·
οἱ γὰρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε. Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην,
οὐκ ἔνι δούλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἔστε ἐν Χρι-
στῷ Ἰησοῦ. Εἰ δὲ ὑμεῖς Χριστοῦ, ἅρα τοῦ Ἀβραάμ σπέρμα ἐστέ καὶ κατ' ἐπαγγελίαν κλη-
ρονόμοι. Λέγω δέ, ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ κληρονόμος νῆπιός ἐστιν, οὐδὲν διαφέρει δούλου,
κύριος πάντων ὢν, ἀλλὰ ὑπὸ ἐπιτρόπους ἐστὶ καὶ οἰκονόμους ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πα-
τρὸς. Οὕτω καὶ ἡμεῖς, ὅτε ἦμεν νῆπιοι, ὑπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου ἦμεν δεδουλωμένοι· ὅτε
δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναι-
κός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν.

Φανέρωνε ὁ νόμος τὴν ἁμαρτία ὥστε νὰ μᾶς παρακινήσει στὴν ἐπίγνωσι
τῆς ἁμαρτωλότητάς μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὁ Δαβὶδ γράφει, «ὅτι Σὺ
μόνῃ ἡμαρτον καὶ τό πονηρόν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα». Καί νὰ παραδεχθοῦμε
ὅτι ὁ Θεὸς ἔχει δίκιο στὰ λόγια Του, ὅπως πάηι ὁμοιογεῖ ὁ προφήτης, «ὅπως ἂν
δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου».

Ἄ νόμος τοῦ Εὐαγγελίου συνιστᾷ ἔνδυμα Χριστοῦ, δωρεὰ Παρακλήτου

Ἀπὸ τῆ στιγμῆ πού ὁμοιοιοῦμε τίς ἁμαρτίες μας τότε εἴμαστε κατὰλήληθα
προετοιμασμένοι νὰ ἐνδυθοῦμε τὸν Χριστό, νὰ δεχθοῦμε τὴ δωρεὰ τῆς πίστε-
ως πού μᾶς χορήγησε ὁ Χριστὸς μὲ τὴ θυσία Του στοῦ Σταυροῦ. Πίστη πού μᾶς δι-
καιώνει ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Καί ἡ δωρεὰ αὐτὴ εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ υἰοθεσία·
«πάντες υἱοὶ Θεοῦ ἐστε διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. 3,26), δηλ. μὲ
τὴ δύναμη τῆς πίστεως γινόμαστε κατὰ χάριν υἱοὶ Θεοῦ. Καί λαμβάνουμε τὴν
υἰοθεσία μὲ τό μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος ὅπως μᾶς τό λέει ὁ ἀπ. Παῦλος,
«ὅσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε» (στ. 27).

Τό μυστήριο τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, πού προϋποθέτει πίστη στοῦ θεανθρώ-
πινου πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καὶ στοῦ ὄνομα τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίου καὶ ἀδιαι-
ρέτου Τριάδος, μᾶς ἐνδύει μὲ τό πνευματικὸ ἔνδυμα τῆς υἰοθεσίας. Δηλ. ὅ,τι
εἶναι ὁ Χριστὸς κατὰ φύσιν, γινόμαστε καὶ ἡμεῖς κατὰ χάριν. Υἰοθετούμαστε καὶ
ἡμεῖς μὲ τό ἅγιο Βάπτισμα καὶ συγγενεύουμε μαζί Του. Συγγενεύουμε κατὰ χά-
ριν μὲ τίς θεῖες ιδιότητές του. Γινόμαστε κατὰ χάριν αἰώνιοι, κατὰ χάριν μακάρι-
οι, συμμετέχουμε στὴν πληρότητα τῆς πίστεως, ἀπολαμβάνουμε τὸν ἁγιασμό
τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου. Χριόμαστε μὲ τὴ δύναμη καὶ τὴν ἐνέργειά Του.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, προτοῦ ἔλθῃ ἡ πίστις, ἐφρουρούμεθα κλεισμένοι κάτω ἀπό τόν νόμον, μέχρις ὅτου ἀποκαλυφθῇ ἡ πίστις. Ὡστε ὁ νόμος ἦτο παιδαγωγός μας ἕως ὅτου ἔλθῃ ὁ Χριστός, διὰ τὴν δικαιοσύνην διὰ τῆς πίστεως. Τώρα δέ, πού ἦλθεν ἡ πίστις, δέν εἴμεθα πλέον ὑπὸ παιδαγωγόν, διότι διὰ τῆς πίστεως εἴσθε ὅλοι υἱοὶ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, διότι ὅσοι ἐβαπτισθήκατε εἰς τόν Χριστόν, ἔχετε ἐνδυθῆ τόν Χριστόν. Δέν ὑπάρχει Ἰουδαῖος οὔτε Ἕλληνας, δέν ὑπάρχει δούλος οὔτε ἐλεύθερος, δέν ὑπάρχει ἄρρενας καὶ θῆλυ, διότι ὅλοι σεῖς εἴσθε ἓνας ἄνθρωπος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἐάν δέ εἴσθε τοῦ Χριστοῦ, ἄρα εἴσθε ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ, καὶ κληρονόμοι βάσει ὑποσχέσεως. Ἐκεῖνο πού ἐννοῶ εἶναι ὅτι, ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ κληρονόμος εἶναι ἀνήλικος, δέν διαφέρει καθόλου ἀπὸ τόν δούλον, ἂν καὶ εἶναι κύριος ὅλης τῆς περιουσίας, ἀλλὰ εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἐπιτρόπων καὶ διαχειριστῶν μέχρι τῆς προθεσμίας, τὴν ὁποίαν ὠρίσε ὁ πατέρας. Ἔτσι καὶ ἐμεῖς, ὅταν ἤμαστε ἀνήλικοι, ἤμαστε ὑποδουλωμένοι κάτω ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου. Ὅταν ὁμοῦ συμπληρώθηκε ὁ χρόνος, τότε ἔστειλε ὁ Θεὸς τὸν Υἱόν του, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθηκε ἀπὸ γυναῖκα καὶ διετέλεσε ὑπὸ τόν νόμον, διὰ τὴν ἐξαγοράν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν δούλοι κάτω ἀπὸ τόν νόμον, διὰ τὴν πάρωμεν τὴν υιοθεσίαν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Φορᾶμε τόν Χριστό, σκεπτόμαστε καὶ φερόμαστε ὅπως Ἐκεῖνος· μοιάζουμε καὶ θέλομε νὰ ταυτισθοῦμε μὲ Ἐκεῖνον, νὰ γίνουμε καὶ ἐμεῖς οἱ θνητοὶ κοινωνοὶ θείας φύσεως. Μὲ τὸ Ἅγιο Βάπτισμα καὶ τὸ Χρίσμα ἐνδυόμαστε τὴ χάριν τοῦ Παρακλητήτου. Διότι ὅπως λῆει ὁ ἱερός Φώτιος, «ἐκεῖνοι πού ἐνδύονται τόν Χριστό, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐνδύονται».

Αὐτὸ τὸ ἐνδυμα εἶναι ὁ φωτεινὸς χιτῶνας τῆς πίστεως, εἶναι χιτῶνας χαρᾶς καὶ πνευματικῆς δόξας. Διότι βγάζει ἀπὸ πάνω μας τὸ χιτῶνα τῆς ντροπῆς ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ μᾶς ἐνδύει μὲ τὸ ἀναστάσιμο φῶς τοῦ Κυρίου. Καὶ μᾶς ἐνώνει μὲ τόν Χριστό ὅπως τὸ πῦρ μὲ τὸ σίδηρο. Πυρώνεται ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὴ σωτήρια θερμὴ τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ καὶ ἐνώνεται ἀδιάσπαστα μαζί Του. Καὶ τότε ἀναφωνοῦμε μαζί μὲ τόν ἁπ. Παῦλο: «Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ»;

7 Ἰουλίου 2013: ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

† Κυριακῆς μεγαλομάρτυρος (8' αἰ.), Θωμᾶ ὁσίου τοῦ ἐν Μαλεῶ (1' αἰ.).

Ἦχος: α' – Ἐωθινόν: Β' – Ἀπόστολος: Γαλ. γ' 23 - δ' 5 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. δ' 18-23.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 14 Ἰουλίου, Γ' Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Τίτ. γ' 8-15 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. ε' 14 - 19.

Ἡ κατά Χριστόν υιοθεσία ἐνώνει τοὺς ἀνθρώπους

Ἡ κοινή πίστη, τὸ κοινὸ βάπτισμα, τὸ κοινὸ φωτεινὸ ἔνδυμα τῆς υιοθεσίας πού λαμβάνουμε ἀπὸ τὸν Χριστὸ μᾶς ἐνώνει καί μεταξύ μας σέ ἓνα σῶμα, σέ μιά πνευματικὴ οἰκογένεια χάριτος ὥστε «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδέ Ἑλλήν, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδέ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καί θῆλυ» (Γαλ. 3,28). Ἡ κοινωνία μας μέ τὸν Χριστὸ καταργεῖ τίς ἐθνικὲς καί φυλετικὲς διακρίσεις. Καταργεῖ τίς ταξικὲς ἀλλὰ καί τίς φυσικὲς διακρίσεις μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Ἐνῶ δηλ. ἀνῆκουν σέ διαφορετικὰ ἔθνη ἢ κατάγονται ἀπὸ διαφορετικὲς φυλές, ἀπολαμβάνουν ἀτομικὲς ἐλευθερίες ἢ ζοῦν ἀκόμη κάτω ἀπὸ περιορισμοὺς καί δοκιμασίες, εἴτε ἔχουν ταξικὲς διαφορὲς ἢ ἀκόμη διαφέρουν λόγῳ τοῦ φύλου, ἀπὸ τῆ στιγμῆ πού ἔχουν μνηθεῖ στό μυστήριον τῆς ἐν Χριστῷ πίστεως λογιζονται ὡς μιά κοινωνία Ἁγίων. Τοὺς ἐνώνει τὸ φρόνημα τῆς πίστεως καί ὁ ἁγιασμός, τὸ κοινὸ ἔνδυμα τοῦ Χριστοῦ. Καί ὁ κοινὸς τους χώρος εἶναι ὁ χώρος τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου ὑπάρχει θυσιαστήριον, ὅπου τελεῖται ἡ ἀναίμακτος λατρεία, ἐκεῖ πού ὅλοι ἐνδύονται καί κοινωνοῦν τὸν Χριστό. Τὸν Χριστὸ πού ἡ χάρις Του ἐξαπλώθηκε «eis πάντα τὰ ἔθνη» γιὰ νὰ ἔχουν ὅλοι ὅσοι ἐπιθυμοῦν τὴν εὐκαιρία νὰ ἐνδυθοῦν τὸν Χριστό, νὰ ἀπολαύσουν τὴν ἐν Χριστῷ υιοθεσία, ἀφοῦ βαπτισθοῦν στό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἄρχιμ. Χ. Ν.

Ἀπὸ τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

1. Μία ξεχωριστὴ μέρα τοῦ Μπάρμπα - Πανῶφ **2.** Ἐνα ἀνήσυχο σπουργίτι **3.** Ἐνα ὄμορφο πάρε - δῶσε **4.** Κουράγιο, κοτούλα! **5.** Ὁ Ρομπέρτο καί τὸ φωτεινὸ συντριβάνι **6.** Ὁ Κορδαλλός πού δέν κελαιδοῦσε **7.** Ὁ μυστικὸς φόβος τοῦ Στέφανου **8.** Ἡ ἱστορία τῶν τριῶν δέντρων **9.** Ἡ Μπάμπουσκα **10.** Ὁ Τέταρτος Μάγος **11.** Τὸ μικρὸ δέντρο τῶν Χριστουγέννων **12.** Ἡ ἱστορία ἐνός μικροῦ ἀγγέλου **13.** Ἡ μικρὴ Μαρώ καί ἡ Μαρία τοῦ Ναοῦ.

Καί γιὰ τοὺς μικροὺς μας φίλους:

1. Ἄννα - Μαγδαλένα **2.** Παραμῦθια γιὰ παιδιὰ **3.** Τὸ ἀλφαβητάρι τῆς Κυριακῆς **4.** Τοῦ δωδεκαμέρου καί τῆς Λαμπρῆς.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
